

Jsme tu proto, abychom slyšeli, co říká Hospodin, náš Bůh: “Mne oslaví ten, kdo žije vděčností, ten, kdo jde mou cestou, tomu dám zakusit Boží spásu,” praví Hospodin a nás ta slova vítají do dnešních bohoslužeb.

Pane, čtete si a zpíváme, že všechna božstva národů jsou jen bůzci, kteří nevidí, neslyší a nejsou k ničemu. Ale po pravdě řečeno, taky jich pár míváme: každý svého bůzka, své zatuhlé představy o tobě, o víře, o sobě, o lidech – a občas s námi není kloudná řeč.

Však i proto se k tobě modlíme: abys pro naši víru otevíral dveře, které si sami přiboucháváme. Abys přinesl pokoj tam, kde chybí porozumění a odpuštění (a o to víc je tam lhostejnosti a nenávisti). Veď nás, prosíme, svým slovem, tam, kam je to potřeba. Pane, smiluj se. Amen.

Deuteronomium 31,14-23: Hospodin řekl Mojžíšovi: „Hle, přiblížily se dny tvé smrti. Povolej Jozua a postavte se do stanu setkávání a já mu dám příkaz.“ Šel tedy Mojžíš s Jozuem a postavili se do stanu setkávání. I ukázal se Hospodin ve stanu v oblakovém sloupu. Oblakový sloup stál nad vchodem do stanu. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Hle, ty ulehneš ke svým otcům a tento lid povstane a bude smilnit s cizími bohy země, do níž vstupuje, opustí mě a poruší mou smlouvu, kterou jsem s ním uzavřel. V onen den vzplane proti němu můj hněv. Opustím je a skryji před nimi svou tvář. Bude za pokrm svým nepřátelům a stihne ho mnohé zlo a soužení. V onen den řekne: ‚Zdali mě nestihlo toto zlo proto, že můj Bůh není uprostřed nás?‘

A já onoho dne skryji nadobro svou tvář pro všechno to zlo, jehož se dopustil, když se obrátil k jiným bohům. Nyní si tedy napište tuto píseň. Uč jí syny Izraele, vlož jim ji do úst, aby byla tato píseň mým svědkem proti synům Izraele. Já ho totiž uvedu do té země, oplývající mlékem a medem, kterou jsem přísnežně slíbil jeho otcům, ale on bude jíst, nasytí se a ztuční a obrátí se k jiným bohům. Jim budou sloužit, mne zneváží a mou smlouvu zruší.

Až pak na něj dolehne mnohé zlo a soužení, bude tato píseň, jež neupadne v zapomenutí v ústech jeho potomstva, vypovídat proti němu jako svědek. Znam výtvary jeho mysli, vím, co udělá dnes, ještě dřív, než ho uvedu do země, kterou jsem mu přísnežně slíbil.“

Mojžíš tedy onoho dne napsal tu píseň a učil jí Izraelce. Hospodin pak přikázal Jozuovi, synu Núnovu, a řekl: „Bud' rozhodný a udatný, neboť ty uvedeš syny Izraele do země, kterou jsem jim přísnežně slíbil, a já budu s tebou.“

Matouš 6,19-21: Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničící mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.

Jednoho dne si Mojžíš, už starý pán, zavolal mladého muže jménem Jozue do stanu, který jim sloužil jako nám kostel: “Já jsem vedl tenhle lid z příšerné šlamastyky, která nebyla k životu, k pořádné budoucnosti, ale teď je čas, abych to předal. Tobě. Proto jsem si tě zavolal. Země, kterou nám Bůh slíbil, už je na dohled a je na tobě, abys tam všechny přivedl.” Jozue z toho byl trochu zkoprnělý, úkol je to nádherný, ale těžký. I o tom Mojžíš mluvil: „Vlastně jsem ten lid nevedl já, ale Bůh, jinak bychom se z toho dna nikdy nevyhrabali a nepřekonali bychom všechny překážky, které jsme od té doby zažili a ještě zažijeme. Lidi cestou mockrát zapomněli, že jsme to všechno dokázali jen díky Bohu. A ochotně na to zapomenou zas a znovu, tak se na to připrav. Ale Hospodin ti vzkazuje, aby ses nebál, protože bude s tebou.“

Vyprávění, jako je toto, se v Bibli tváří jako dávná historika z cizího životopisu, ale na tenhle první dojem nedejte: ono je to o něčem, co vůbec není zastaralé a co nám vůbec není cizí.

„Pán Bůh je síla má, všescka obrana má, tak se nebudu báti aniž se lekati.“ Taková či podobná slova potřebuje člověk v těžkých chvílích slyšet: nebýt Boha, bylo by s námi hůř. Přijdou však i chvíle, kdy lidé naznají, že teď už s nimi hůř není, a s díky Boha pošlou pryč: nejsme mimina, Bože, teď už my sami (což znamená starat se, snažit se a neházet odpovědnost na jiného). Na tom není nic zlého. Mojžíš je jen opakovaně upozorňoval, že když pošlou Boha pryč, aby se nedivili, že tu pak nebude, až zas budou chtít slyšet, že je Bůh síla má a všescka obrana má. Ale dodal, že Bůh našťěstí čeká, až nám dojdou nápady a síly, a zase nás pozve, abychom se k němu navrátili.

To vyprávění vypadá průzračně jednoduché, ale v životě ta časová posloupnost nemusí být zrovna takhle. Život je všelijak složitý a víra všelijak zamotaná a člověk ty fáze může prožívat ne jednu po druhé, ale třeba i zaráz. A ani příčinná souvislost tak nemusí fungovat – že když se k Bohu otočím zády, bude mi hrozně zle: možná ne, možná se mi

povede dost dobře. Tento příběh není o odplatě a trestu za zlo, ale je o cíli, který je před námi (jeho symbolem je tu přechod Jordánu, za nímž bude teprve země zaslíbená). K tomu cíli je ještě dlouhá cesta, ale my, kdo k němu putujeme, už teď žijeme radostí, že se blíží, a nikdo než Bůh nás tam nedovede.

Cíl je samozřejmě teprve před námi, ještě jsme obrazně řečeno nepřekročili Jordán. Ten, kdo radost z příštího cíle nepocituje, bude mít možná větší obavy z cest, které tam vedou. Mojžíš jim k tomu řekl něco v tom smyslu, že společnost, která nikam nesměřuje nebo už zapomněla, že někam směřovala, je na cestě k okoralým srdcím, byť i dočasně uprostřed blahobytu (bude-li se dařit) nebo uprostřed bídy (nebude-li se dařit). Vždycky tu budou nějaké VIP celebrity v bavlnce, které, když je přistihnete při přečinu, utrousí pár korun na charitu, jako když se kupuje odpuštěk, ale to není víc než jen odpudivý dobový folklór. Tomuhle by Mojžíš sotva říkal „život“, protože pořádný život, tak jak o něm mluvil, má budoucí rozměr, nejen dnešní mlaskání v žitě. Lidská pospolitost musí neustále hledat, kam vlastně směřujeme, co od nás život očekává a co pro to hodláme udělat. Dostali jsme k tomu i jakási pravidla a ta nemají fungovat jako bič na neposlušné, ale jako cestovní pomůcka při putování k cíli, k zemi zaslíbené (abychom nezabloudili, nebáli se a neublížili druhým ani sobě). „Vyberte si život, nebo smrt,“ vybízeli Mojžíš a pak Jozue, a to, co nazývali životem, souviselo s budoucností a s cílem, k němuž vás Bůh umí nasměrovat.

Bible není kronika a tady ten příběh do ní písaři zapsali nejspíš v mnohem pozdější době, když jim už zase nastaly zlé časy (přivezl jim je babylonský král). Vysedávají kdesi v cizině, v zajetí, a vzpomínají, z jakých možností mohli vybírat a ručit za ten výběr (svoboda se tomu říká), než o to přišli a teď se u nich roztahují cizí vojáci. „Jak se to mohlo stát?“ naříkají. Nejdřív to vyčítali Bohu, pak to sváděli na nepřátele všeho druhu – než jim došlo, že na tom asi mají podíl. A tak tohle trpké poznání vtělili do příběhu o tom, jak jsme s Mojžíšem klikatě bloudili k vysněnému cíli, a abychom se nebáli, zpívali jsme si *“Pán Bůh je síla má”*, jenomže pak jsme škrtli slova *“Pán Bůh je”* a zpívalo se pořád dokola jenom *“síla má, síla má”*. Nějaký čas to šlo, jenže pak se lidi bez té Boží síly a obrany začali bát – cizinců, našinců, nemocí, osudu, všeho.

Báli se a nevěděli, co s tím. Spolehnout se na někoho mocného? Ne-shodli se na koho. Proroci říkali: „Do mocných nadějí nekládejte, ti se o vás budou starat, jen dokud vás budou potřebovat, a pak vás hodí přes palubu.“ Pak už se jim i do víry vetřel strach (vlastně už si ho s vírou pletli, nějak jim to srostlo dohromady). „Už vám konečně došlo, kdo všechno vás nezachrání?“ táže se Bůh, „tak pojdte, já se o vás postarám.“

Nevypadalo to postarání hezky: smrt, kříž, a to všechno kvůli odpuštění a kvůli ujištění, že nás Bůh má rád. Tak se toho chopte jako životní šance – toho, že jste přijati a milováni – a vyřídte to i druhým a společně přemýšlejte, kudy a kam že má naše společnost směřovat, abychom nebyli údolím okoralých srdcí. A kdyby nám došly nápady i síly (to se lidské pospolitosti stává), vzpomeňme si na větu: „Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi břemeny, já se o vás postarám.“

Prosíme, Bože, buď s námi. Prosíme za ty, kdo mají strach a jsou osamělí. Prosíme za ty, kdo těžce nesou bezmoc a bolest a my jim neumíme pomoci. Prosíme, přinut' nás pomáhat, dokud můžeme, a když už naše síly nestačí, drž nás, ať umíme podpírat, ať umíme neztrácet naději a nebrat ji druhým. Těšíme se, až budeme zase spolu; pomoz, ať touhle radostí těšíme i lidi kolem sebe. Otevři, Pane, cestu k evangeliu všem tápajícím a bloudícím. Spolu se všemi křesťany se modlíme slovy společné modlitby: Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva, navěky. Amen.

Člověk, který si oblíbil život a miluje dny, v nichž by užil dobra, takový člověk střeží před zlobou svůj jazyk a své rty před záłudnými řečmi, vyhledává pokoj a snaží se o něj (praví se v Bibli). Máme k té snaze o vytváření pokoje docela dobrou výbavu. Vždyť nás věrný Bůh povolal do společenství s Kristem; učinil to prostřednictvím lidí, kteří nám ten dar přinesli, nabídli a dosvědčili. A my teď, takto vybaveni, jdeme životem ve víře, kryti milostí Boží a s pevnou oporou v Kristu až do samého konce. Amen.